

Sygn. akt XVI GC 1794/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Paulina Wrotniak

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2017 roku w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. K.**

przeciwko (...) **Bank Spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę kwoty 4.920 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Bank Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda A. K. kwotę 4.920 (cztery tysiące dziewięćset dwadzieścia) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 05 marca 2011 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Bank Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda A. K. kwotę 679 (sześćset siedemdziesiąt dziewięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617 (sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Bank Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. kwotę 186 (sto osiemdziesiąt sześć) złotych tytułem pozostałej nieuiszczonej części opłaty sądowej pod pozwu.

Sygn. akt XVI GC 1794/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 lutego 2014 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód A. K. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowe (...) wniosła o zasądzenie na jej rzecz od (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 4.920,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 marca 2011 roku do dnia zapłaty, oraz o zwrot kosztów sądowych w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, iż łączyła ją z pozwanym zawarta w dniu 18 grudnia 2007 roku umowa agencyjna. W czasie trwania umowy powódka wykonywała w imieniu i na rzecz pozwanego czynności agencyjne określone w załączniku nr 1 do powyższej umowy. W ramach przedmiotowej umowy, pozwany organizował konkursy z nagrodami pieniężnymi, celem zwiększenia sprzedaży produktów bankowych. Powódka uczestniczyła w konkursie organizowanym w grudniu 2010 roku, oraz wygrała go. Kwota dochodzona pozwem to wynagrodzenie należne powódce za wygrany konkurs jako nagroda pieniężna za najszybszą sprzedaż produktu bankowego o nazwie (...) i niewypłacona przez pozwaną spółkę (pozew k. 2-4).

W oparciu o tak zaprezentowane żądanie, w dniu 11 marca 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w L. VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygnaturze akt VI Nc-e 279379/14 (nakaz zapłaty k. 6).

W sprzeciwie z dnia 14 kwietnia 2014 roku, pozwany zaskarżył nakaz w całości, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu stanowiska pozwany przyznał, iż łączyła go z powódką umowa agencyjna z dnia 18 grudnia 2007 roku. Pozwany jednak podniósł, że powódce na podstawie powyższej umowy nie zostały powierzone czynności kolportażu ulotek. Pozwany podkreślił, że nie została zawarta żadna umowa uprawniająca powódkę do dokonywania takich czynności. Ponadto, pozwany kwestionował także wysokość roszczenia. Podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia (sprzeciw k. 7-9).

Strony pozostały przy swoich stanowiskach do zakończenia postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W dniu 18 grudnia 2007 roku A. K. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) zawarła umowę agencyjną nr (...) z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. (bezsporne, nadto umowa agencyjna z dnia 18 grudnia 2007 roku k. 26-38).

Na podstawie powyższej umowy A. K. zobowiązała się do wykonywania czynności agencyjnych, określonych szczegółowo w załączniku nr 1 do umowy. Zmiana zakresu czynności agencyjnych wymagała aneksu do umowy zawartego w formie pisemnej (§ 1 ust. 1-2 umowy).

W grudniu 2010 roku został zorganizowany konkurs o nazwie (...) dla pracowników (Agentów) banku, którego przedmiotem było podniesienie wolumenu sprzedaży produktów bankowych o nazwie (...). Konkurs obejmował nagrodę pieniężną w wysokości 4.000,00 zł (**dowód:** korespondencja mailowa z dnia 14 grudnia 2010 roku – ogłoszenie o konkursie k. 95).

Powódka reprezentowana przez R. K., uczestniczyła w przedmiotowym konkursie, oraz wygrała go (**dowód:** dyplom k. 188, korespondencja mailowa k. 187-190, zeznania świadka R. K. k. 197).

W drodze korespondencji mailowej strony ustaliły, że opisem nazwy usługi na fakturze będzie „kolportaż ulotek” (**dowód:** korespondencja mailowa k. 54, 187-190).

W dniu 18 lutego 2011 roku, Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) reprezentowane przez R. K., wystawiło fakturę VAT nr (...) na kwotę 4.920,00 zł brutto, z terminem płatności 14 dni. Zgodnie z ustaleniami podjętymi przez strony, w nazwie usługi wpisano „kolportaż ulotek” (**dowód:** faktura VAT nr (...) k. 55).

Po wygraniu konkursu i wystawieniu powyższej faktury, R. K. poprzez korespondencję mailową wielokrotnie zwracał się do pracowników (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., o wypłatę nagrody (**dowód:** korespondencja mailowa k. 96-103).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów złożonych do akt sprawy oraz twierdzeń stron co do okoliczności niespornych. Autentyczność złożonych dokumentów nie była kwestionowana. Dokumenty te, w większości stanowiły dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., to stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego, a w konsekwencji, poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne, zwracając jednak uwagę, że dokumenty prywatne stanowiły jedynie dowód tego, że określone w nich osoby złożyły oświadczenia treści w nich zawartej.

Ustaleń faktycznych w sprawie Sąd dokonał również w oparciu o zeznania świadków: T. M., R. S., R. K., W. K., U. K., A. L., B. K. oraz D. S..

W szczególności przydatne okazały się zeznania świadka R. K.. Świadek potwierdził, że oferta konkursowa została zgłoszona w drodze korespondencji mailowej. Został w niej określony przedmiot i cel konkursu, którym było jak najszybsze dokonanie sprzedaży produktu o nazwie (...). Oferta określała także termin konkursu oraz nagrodę pieniężną w kwocie 4.000,00 zł. Świadek potwierdził, że wygrał powyższy konkurs, oraz że wszelkie informacje były przekazywane drogą mailową. Podkreślił także, że faktura została wystawiona zgodnie z dyspozycją maila U. K., jako usługa „kolportażu ulotek”.

Zeznania świadka Sąd uznał za w pełni wiarygodne, dając im wiarę w pełnej rozciągłości, zauważając przy tym, iż wniosły one okoliczności istotne dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. W szczególności świadek potwierdził okoliczności zasad przeprowadzonego konkursu oraz wystawienia faktury.

Podobnie, świadek W. K. potwierdził swoimi zeznaniami fakt przeprowadzenia konkursu. Świadek podkreślił, że bank zwyczajowo organizował konkursy dla franczyzobiorców. Wskazał również, że agenci biorący udział w przeprowadzanych konkursach, nie zawierali żadnych dodatkowych umów ani aneksów do umowy istniejącej. Świadek potwierdził, że otrzymał maila z wiadomością o przedmiotowym konkursie oraz o sposobie rozliczenia faktury jako roznoszenie materiałów reklamowych.

Pozostali świadkowie, A. L. oraz D. S. wskazali, że często były przeprowadzane podobne konkursy. Świadek D. S. podkreślił również, że znany jest mu produkt o nazwie (...), i że prawdopodobnie był przeprowadzany związany z nim konkurs.

Świadkowie T. M. oraz R. S. zeznali, że kwestiami odnośnie faktur wystawianych za podobne konkursy zajmowała się U. K., będąca Dyrektorem Regionu 4.

Zeznania świadków były wiarygodne, logiczne i rzetelne, bowiem korespondowały ze sobą wzajemnie oraz były spójne z informacjami znajdującymi się w dokumentach załączonych do akt sprawy, w związku z tym, Sąd dał im wiarę w całości.

Sąd uznał natomiast za niewiarygodne zeznania świadka U. K.. Świadek nie była w stanie określić, kto zajmował się przeprowadzaniem konkursów i realizowaniem wystawionych z tego tytułu faktur. Zeznała, że nie pamięta większości szczegółów odnośnie konkursu wygranego przez R. K.. Jednocześnie potwierdziła istnienie produktu o nazwie (...), który był przedmiotem konkursu. Zeznała, że brak było szczegółowego regulaminu określającego zasady konkursu. Ponadto, świadek po konfrontacji z dokumentami, w tym korespondencją mailową, nie potrafiła jednoznacznie odnieść się do stawianych tez.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego roszczenie strony powodowej należało uwzględnić w całości.

Przechodząc do merytorycznego rozpoznania niniejszej sprawy należało zaznaczyć, że nie budziło wątpliwości, że powódka była agentem pozwanego. Usługi swoje wykonywała w oparciu o wiążącą strony umowę agencyjną, która została zawarta w dniu 18 grudnia 2007 roku. Okoliczności te, nie były między stronami sporne w jakimkolwiek zakresie.

Wobec żądania pozwu pozwany w sprzecznie od nakazu zapłaty podniósł, iż powódce na podstawie powyższej umowy nie zostały powierzone czynności kolportażu ulotek. Pozwany podkreślił, że nie została zawarta żadna umowa uprawniająca powódkę do dokonywania takich czynności. Ponadto, pozwany kwestionował także wysokość roszczenia. Podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia. Tym samym pozwany zakwestionował powództwo tak co do zasady, jak i wysokości.

W niniejszej sprawie, powódka zdołała wykazać zasadność dochodzonego roszczenia.

Zgodnie z art. 758 § 1 k.c. przez umowę agencyjną przyjmujący zlecenie (agent) zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, do stałego pośredniczenia, za wynagrodzeniem, przy zawieraniu z klientami umów na rzecz dającego zlecenie przedsiębiorcy albo do zawierania ich w jego imieniu. Umowa agencyjna jest umową dwustronną, konsensualną, wzajemną oraz odpłatną; jej skutkiem jest powstanie trwałego, opartego na zaufaniu, stosunku pomiędzy stronami (może być zawarta na czas oznaczony i nieoznaczony). Ze względu na realizowane funkcje, umowę agencyjną zalicza się do umów o świadczenie usług.

Należy podkreślić, iż zgodnie z art. 6 k.c. „ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne”. Również z art. 232 k.p.c. wynika, iż obowiązek dowodzenia obciąża strony. Stosownie do art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zachowana nadal w art. 232 zd. 2 k.p.c. możliwość dopuszczenia dowodu z urzędu stanowi jedynie wspierające uprawnienie Sądu. Może być ono wykorzystywane tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach zaś Sąd nie może zastępować stron w wypełnianiu ich procesowych obowiązków. Takie działanie Sądu z urzędu może być odbierane jako naruszenie prawa do bezstronnego Sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., sygn. akt V CKN 175/2000, OSP 2001, zesz. 7-8, poz. 116). Twierdzenie strony powodowej zostało zakwestionowane przez stronę przeciwną, jednakże pozwany nie zdołał wykazać braku zasadności roszczenia powódki.

Pozwany przyznał, że strony łączyła umowa agencyjna nr (...) z dnia 18 grudnia 2007 roku, na podstawie której powódka wykonywała na rzecz pozwanego szereg czynności. Pozwany zaprzeczył jedynie, aby na podstawie umowy zostało powierzone powódce wykonywanie czynności kolportażu ulotek.

Należy jednak zwrócić uwagę na liczną korespondencję mailową, prowadzoną pomiędzy R. K. a pracownikami pozwanego. Wynika z niej bezpośrednio, że przedmiotowa kwota dochodzona pozwem, pochodzi z wygranego przez powódkę konkursu, przeprowadzonego przez pozwanego w celu podniesienia sprzedaży produktów bankowych.

Mailem z dnia 14 grudnia 2010 roku, została wysłana do agentów banku, w tym także do powódki, informacja o konkursie pod nazwą (...). Konkurs dotyczył sprzedaży produktu bankowego o nazwie (...). Ogłoszenie zawierało zasady konkursu oraz kwota nagrody dla zwycięzcy w wysokości 4.000,00 zł.

Zgodnie z art. 231 k.p.c., sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne).

Przewidziane w powyższym przepisie domniemanie faktyczne jest środkiem dowodowym stosowanym w braku bezpośrednich środków dowodowych, konstruowanym z uwzględnieniem reguł wskazanych w przepisie art. 233 § 1 KPC, a tym samym należy do kręgu czynności związanych z dokonywaniem ustaleń faktycznych i oceny dowodów (wyr. SN z 3.12.2010 r., I CSK 123/10, L.). Treścią domniemania faktycznego jest uznanie za istniejący określonego faktu wynikającego z wzajemnego, logicznego związku pomiędzy innymi, ustalonymi faktami i sądami o tych faktach. Nie można dokonać prawidłowego domniemania faktycznego bez ustalenia faktów stanowiących jego logiczne przesłanki. Orzeczenie sądu może być oparte na domniemaniu faktycznym, o którym mowa w przepisie art. 231 KPC, tylko wówczas, gdy stanowi ono wniosek wynikający z logicznie ustalonych faktów stanowiących przesłanki domniemania, najbardziej zbliżony do zasad doświadczenia życiowego (wyr. SN z 22.1.1998 r., II UKN 465/97, L.). Należy także podkreślić, iż oparte na domniemaniach faktycznych rozumowanie sądu powinno w sposób wszechstronny i logiczny rozważyć wszystkie okoliczności sprawy i ocenić w ustalonym stanie faktycznym stopień prawdopodobieństwa zajścia okoliczności stanowiących przyczynę uznania umowy o pracę z zainteresowaną za niezgodną (w części) z zasadami współżycia społecznego, do czego niezbędne jest prawidłowe ustalenie niewątpliwych faktów jako bazy umożliwiającej stwierdzenie, czy stopień prawdopodobieństwa zaistnienia faktu będącego skutkiem domniemania jest tak duży, jak duży jest stopień prawdopodobieństwa, że nie zachodziły okoliczności wykluczające zaistnienie tego faktu (wyr. SN z 11.2.2015 r., I UK 209/14, L.).

Z powyższych rozważań wynika, iż powyższa korespondencja mailowa wskazuje na istnienie i zgłoszenie przedmiotowej oferty konkursowej. Również dyplom przyznany R. K. wskazuje na istnienie konkursu oraz zasadność dochodzonej kwoty jako wygranej nagrody, a co za tym idzie, roszczenie powódki należy uznać za wykazane.

Podobnie, zeznania świadków wskazują jednoznacznie na organizowanie przez pozwanego częstych konkursów, gdzie nagrodą była suma pieniężna. Świadek W. K. potwierdził, że w grudniu 2010 roku była rozesłana informacja mailowa o nowym konkursie do wszystkich agentów banku. Ponadto, świadkowie T. M. oraz R. S. zeznali zgodnie, że kwestiami odnośnie faktur wystawianych za podobne konkursy zajmowała się U. K., która – jak wynika z materiału dowodowego – w korespondencji mailowej z R. K. potwierdziła fakt przeprowadzenia konkursu i wygraną powódki.

Tym samym, została wykazana zasadność roszczenia powódki.

Odnośnie zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwanego, należało uznać go za chybiony.

Pozwany podniósł, że czynność kolportażu ulotek była czynnością zleconą, zatem zgodnie z art. 751 k.c. podlega dwuletniemu terminowi przedawnienia.

Z powyższym nie można się jednak zgodzić. Zgodnie z przedstawionym materiałem dowodowym, powódce przysługuje roszczenie z tytułu wygranej nagrody konkursowej. Opis nazwy usługi jako „kolportaż ulotek” w wystawionej fakturze, wynika z wyraźnego polecenia U. K. i jest jedynie opisem umownym. Kwota dochodzona pozwem dotyczy w rzeczywistości nagrody pieniężnej wygranej w konkursie dotyczącym sprzedaży produktu bankowego o nazwie (...). Tym samym, w niniejszej sprawie zastosowanie mają przepisy ogólne kodeksu cywilnego odnośnie przedawnienia, to jest art. 118 k.c. stanowiący iż jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Wynika z powyższego, iż termin przedawnienia jest trzyletni, a więc roszczenia powódki nie uległy przedawnieniu.

Mając na względzie powyższe, powództwo podlegało uwzględnieniu w całości, o czym Sąd orzekł w pkt I wyroku.

W przedmiocie roszczenia odsetkowego Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu i na podstawie art. 481 § 1 k.c. W myśl tego przepisu, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Z uwagi na to, że powódka w całości wygrała sprawę, o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., z którego wynika, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na zasądzoną od pozwanego na rzecz powódki kwotę 679,00 złotych składają się: opłata od pozwu w wysokości 62,00 zł, kwota 600,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17,00 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W pkt III wyroku Sąd nakazał również pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. kwotę 186,00 zł tytułem pozostałej nieuiszczonej części opłaty od pozwu.

Z powyższych względów i na podstawie powołanych przepisów prawa należało orzec jak w sentencji.